

Arrest

nr. 130 518 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2014 op de luchthaven van Zaventem het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 1 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara geboren en opgegroeid in Qala Sabz, district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit en hangt het sjjiitisch geloof aan. U volgde gedurende elf jaar les in een sjjiitische madrassa in uw dorp. U leerde er het Dari lezen en schrijven. In 1390 (Afghaanse kalender, komt overeen met de periode maart 2011/maart 2012 volgens onze kalender) verliet u uw dorp en vestigde u zich in Kabul. U huurde er een kamer en werkte er als ongeschoold arbeider. Het daaropvolgende jaar behaalde u uw rijbewijs en u werkte u als taxichauffeur in Kabul. Op een dag zag u een openbare aankondiging voor een job als chauffeur bij het Algemeen

Directoraat van de Veiligheid en de Verdedigingstroepen (Riasat Khedamat Amniyat Defayee). U nam deel aan een examen en vanaf de vierde maand van 1392 (juni/juli 2013) begon u officieel voor de overheid te werken. Op 20/2/1393 (10 mei 2014) werd u om vier uur in de namiddag opgebeld door de taliban. Ze zeiden dat u onmiddellijk naar huis moest komen. Aangekomen in uw dorp zag u vier gewapende taliban leden. Ze zeiden dat ze te weten waren gekomen dat u als chauffeur werkte voor de overheid. U probeerde dit te ontkennen maar tevergeefs. Omdat u weigerde om met hen samen te werken werd u door hen gedurende enkele uren vastgehouden en geslagen. Uiteindelijk gaf u toe. De volgende dag werd u naar Kabul gebracht. U ging uw dienstwagen halen en bracht deze naar de taliban. Enkel uren later zeiden ze dat u uw overste, generaal Goristani, moest doden door het plegen van een zelfmoordaanslag. U moest hem oppikken en dan aan een draad trekken die ze in de wagen hadden aangebracht. U reed naar uw werk en lichtte uw overste in. Hij werd kwaad, beschuldigde u van spionage en u werd op uw werkplaats opgesloten. U werd er gedurende vijftien of zestien dagen geslagen tot u toegaf dat u een spion was voor de taliban. De bedoeling was dat u zou overgebracht worden naar de hoofdgevangenis van Kabul. Een bewaker met wie u vriendschappelijk omging hielp u echter ontsnappen. Hij zei dat u moest doen alsof u ziek was zodat hij u in een wagen kon zetten. Daar deed hij uw handboeien af en liet de deur open. U vluchtte naar uw oom van vaderskant in Nimroz die vrachtwagenchauffeur was. Hij betaalde en regelde uw reis. Op 13/03/1393 (3 juni 2014) verliet u Afghanistan. U reisde illegaal naar België en diende hier op 5 augustus 2014 een asielaanvraag in. U beschikt over een taskara, een Afghaans rijbewijs en een werkbadje.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u opgegroeid zijn in het dorp Qala Sabz, district Jalrez in de provincie Maidan Wardak. Zo beweerde u verkeerdelijk dat er geen rivieren in de buurt van uw dorp stromen en dat er in uw district geen enkele rivier is. Volgens u zou er in uw dorp enkel een klein kanaal zijn (CGVS, p. 13). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de Maidan rivier door uw district stroomt en dit op nauwelijks een kilometer afstand van uw dorp. Deze rivier heeft in uw district ook heel wat bijrivieren. Het Jalrez district is voor zijn watervoorziening volledig afhankelijk van de Maidan rivier en de bijrivieren. Gevraagd naar natuurrampen in uw district antwoordde u dat er geen overstromingen of zo hadden plaatsgevonden. Toen u nogmaals gevraagd werd of u zich overstromingen in uw district kon herinneren antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 15). Nochtans vonden er in augustus 2010 zware overstromingen plaats waarbij er heel wat schade werd aangericht aan woningen en landbouwgronden in uw district. Er vielen hierbij ook dodelijke slachtoffers. Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien dat er in uw regio regelmatig overstromingen zijn. Als zoon van een landbouwer kan verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Op de vraag of er een dam is in uw district antwoordde u eveneens ontkennend terwijl uit bovenvermelde informatie blijkt dat de Sanglakh dam gelegen is in uw district. Treffend is ook dat u niets wist over bekende taliban leiders die in uw district werden gedood of opgepakt. Nochtans werd de taliban leider Qari Ainullah in oktober 2011 gedood tijdens een gevecht met de politie in uw district. Het is op zijn minst bevreemdend dat iemand die banden beweert te hebben met het Jalrez district hier niet van op de hoogte is. Gevraagd of u de afkorting PRT kende moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Nochtans is de Turkse PRT (Provincial Reconstruction Team) actief in uw provincie.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet dan ook vermoeden dat u zich reeds veel eerder in Kabul hebt gevestigd. U werd op het einde van het gehoor geconfronteerd met het feit dat u uw oorspronkelijke herkomst uit het district Jalrez niet aannemelijk kon maken en u werd er op gewezen dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent op zich geen reden is om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar dat het dan wel uw plicht is om de waarheid te vertellen. U bleef echter volhouden dat u in het district Jalrez hebt gewoond tot u zich in 1390 in Kabul (maart 2011/maart 2012) vestigde (CGVS, p. 21).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat er vragen kunnen gesteld worden bij de verklaringen die u aflegde over uw opleidingsniveau. U stelde immers dat u de Engelse taal machtig bent hoewel u nooit naar school bent geweest en enkel religieuze lessen volgde in de plaatselijke madrassa. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat u op uw eentje Engels leerde met behulp van een woordenboek dat u in Kabul had aangekocht, overtuigt echter niet. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, ondanks uw gebrek aan formele scholing, wel degelijk vlot kunt lezen en schrijven in het Dari (CGVS, p. 8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Wat betreft uw voorgehouden profiel van chauffeur bij een militaire inlichtingendienst dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en onwaarschijnlijkheden die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo hebt u geen (begin van) bewijs aangebracht van uw beweerde functie als chauffeur bij de militaire inlichtingendienst. De door u genoemde naam van de dienst waarvoor u beweert gewerkt te hebben verschilt immers van deze die vermeld staat op uw badge waardoor aan dit document geen enkele bewijskracht kan worden toegekend. Uzelf verklaarde dat u werkte voor het Algemeen

Directoraat van de Veiligheid en de Verdedigingstroepen (Riasat Khedamat Amniyat Defayee). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dit inderdaad de officiële benaming is van de Afghaanse militaire inlichtingendienst. Op de door u neergelegde werkbadge wordt echter vermeld dat deze is uitgegeven door de 'Strategic Intelligence Deputy Defense Security Services'; een benaming die op zich ook geen steek houdt. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat het toch wel bevreemdend is dat een inlichtingendienst in een land als Afghanistan, waar heel wat anti-regime groeperingen actief zijn, personeelsleden zou aanwerven via een openbare vacature die gewoon aan de muur van het Ministerie van Communicatie wordt opgehangen. Weinig aannemelijk is ook dat u na een detentie van vijftien of zestien dagen, waarbij u door foltering tot bekentenissen werd gedwongen, nog in het bezit zou zijn van uw werkbadge. Tot slot is het evenmin geloofwaardig dat iemand die een functie als de uwe bekleedt zo maar zou ingaan op een telefoontje van de taliban om dan pas wanneer de bom geplaatst is melding te gaan maken bij zijn werkgever (CGVS, p. 8 en 18).

Daarnaast kan aan uw vluchtrelaas (vervolgd door de autoriteiten omdat de taliban u dwong om met hen samen te werken) evenmin enig geloof worden gehecht. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ondermijnen. Zo is het uiterst bevreemdend dat een bewaker, met wie u geen enkele band had en die u pas voor het eerst had ontmoet tijdens uw gevangenschap, spontaan zou aanbieden om u te helpen ontsnappen uit (CGVS, p. 19). Dat u na uw ontsnapping onmiddellijk uw oom van vaderskant wist terug te vinden in Nimroz is ook weinig aannemelijk. U verklaarde immers dat hij vrachtwagenchauffeur was op de route Kandahar, Nimroz/ Herat. U was niet op de hoogte van zijn woonplaats in Afghanistan en u bleek ook niet te beschikken over zijn telefoonnummer (CGVS, p. 5). Gevraagd naar dit laatste antwoordde u dat u zelfs niet weet of hij wel een telefoon heeft (CGVS, p. 20). Aan uw bewering dat de taliban u bij hun eerste contact zouden dwingen om een zelfmoordaanslag te plegen kan evenmin enig geloof worden gehecht (CGVs, p. 18). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat potentiële kandidaten voor zelfmoordaanslagen voornamelijk gerekruteerd worden in madrassa's (koranscholen). Na enkele jaren van religieuze studie zouden ze een bijzondere opleiding krijgen die drie of vier jaar in beslag kan nemen. U beweerde weliswaar dat u les heeft gevolgd in een madrassa. U werd evenwel niet gerekruteerd in de madrassa. Bovendien verklaarde u het sjiiitisch geloof aan te hangen en uw religieuze lessen gevolgd te hebben in een sjiiitische moskee (CGVS, p.6). Treffend in dit verband is ook dat u uiterst vage verklaringen aflegde over de Taliban leden die u viseerden. Zo wist u niet te vertellen tot welke groepering deze Taliban leden behoorden. U stelde dat ze afkomstig waren uit regio, dat het lokale taliban leden waren. U wist dit echter niet verder te specificeren (welk district, welk dorp) hetgeen ook bovenstaand conclusie over uw oorspronkelijke herkomst bevestigt (CGVS, p. 20). Verder wist u niets te vertellen over de gerechtelijke procedure tegen u in Afghanistan. U beweerde dat u beschuldigd werd van terrorisme maar of de zaak tegen u nog openstaat of dat u eventueel al bij verstek veroordeeld bent kon u niet zeggen. Of de autoriteiten u na uw ontsnapping ooit zijn komen zoeken wist u evenmin. U zou hier ook nooit naar hebben geïnformeerd. Van iemand die een gerechtelijke procedure vreest en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij beschuldigd werd van terrorisme en hiervoor vervolging vreest door zijn autoriteiten (CGVS, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u neergelegde taksara en het rijbewijs kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Verder blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Van uw werkbadge kan hetzelfde gezegd worden. Deze werd hierboven trouwens reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het

gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift *“related briefing “Afghanistan” van 21 maart 2013, (p. 15, 16 en 17)”*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van *“het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

2.4. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift: *“Verzoeker wenst bij deze het feitenrelaas aan te passen. Verzoeker geeft bij deze toe dat het feitenrelaas zoals door hem werd weergegeven niet correct is. Het feitenrelaas zoals verzoeker heeft laten optekenen tijdens het gehoor voor het CGVS werd hem ingefluisterd door de mensensmokkelaar, dewelke zijn reis heeft geregeld. Verzoeker wenst zijn verklaringen te wijzigen als volgt : Verzoeker is geboren te Maidan Wardak, district Iseh 2 Behsod, woloswali Markza Takab, dorp Qarye Qalainawap, dus niet te Qala Sabz, distric Jalrez. Verzoeker heeft tot aan zijn vertrek uit Afghanistan gewoond in het district Behsod II. Hij was er winkelier (voedingswaren). Verzoeker heeft zijn winkel, (gelegen in Chapshande), verkocht en heeft met de opbrengst zijn reis betaald. Verzoeker heeft zijn land verlaten omwille van de onveilige veiligheidssituatie in Behsod en met uitbreiding in de provincie Maidan Wardak. Verzoeker vreest omwille van zijn Hazara origine / sja godsdiens vervolging door de Pashtoe meerderheid. Verzoeker vreest dat de Taliban na het vertrekken van de buitenlandse troepen uit Afghanistan de macht zullen proberen te grijpen, hetgeen minstens een vervolg van de oorlog betekent en dat in geval van succes de Hazara zwaar zullen vervolgd worden omwille van hun origine en hun religie (hazara zijn sjiieten - taliban/pashtoe zijn soennieten). Daarnaast zijn er de jaarlijks weerkerende problemen met de Kuchi in Maidan Wardak. Kuchi zijn nomaden en jaarlijks in de zomermaanden zijn er gewapende conflicten omtrent de graaslanden tussen Kuchi en Hazara. De wegen in de regio zijn extreem gevaarlijk voor Hazara, zij vrezen aanslagen en kidnapping door Taliban als zij zich buiten hun dorpen begeven.”*.

2.5. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling

van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.6. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Verzoeker gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoekers voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

2.7. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerdde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545).

2.8. Verzoeker wijzigt thans grondig zijn asielrelaas en stelt dat hij voorheen het advies van de smokkelaar gevolgd heeft. Dergelijke loutere bewering komt voor als een *a posteriori* poging tot het bijsturen van zijn verklaringen. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en beweerdelijke, achteraf ongunstig gebleken, adviezen van derden vormen geen geldige verschoningsgrond. Verzoeker had bovendien duidelijk de keuze correct te handelen nu hij zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Voorts kan niet worden ingezien welk belang een mensenhandelaar die wordt geraadpleegd om illegaal de Schengenzone te betreden, zou hebben om verzoekers herkomst uit een bepaald deel van Afghanistan te wijzigen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker zou verklaren dat hij afkomstig is van een nabijgelegen district in dezelfde provincie gezien hij dit evengoed van bij de aanvang van de asielprocedure kon verklaren en dit geen impact had op zijn -weliswaar eveneens gelogen- beroep van chauffeur. Bovendien ondersteunt verzoeker de bewering in het verzoekschrift dat hij afkomstig is van district Iseh 2 Behsod (Maidan Wardak) op geen enkele wijze, laat staan middels documenten zoals identiteits- of eigendomsbewijzen en dit terwijl verzoeker thans beweert dat hij handelaar/kruidenier was en dus bekend is met documenten en identificatie.

Niet in het minst kan vastgesteld worden dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen inzake het district Jalrez van dezelfde provincie Maidan Wardak bijzonder onwetend waren en aan de objectieve informatie tegenstrijdig waren, zodat verzoeker alleszins geen kennis inzake de provincie Maidan Wardak heeft aangetoond (zie CGVS-verhoor p. 12 e.v.). Verzoeker werd op zijn gehoor bovendien geconfronteerd met de vaststelling dat zijn regio van herkomst ongeloofwaardig was, doch bleef volhouden dat "*ik heb geen leugens verteld*" (gehoor p. 21). Aldus kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkte tot loutere beweringen ter zake en dit nog tijdens dezelfde asielaanvraag. Aangezien verzoeker aldus geen zicht biedt waar hij vandaan komt, tenzij dat hij niet aantoot bekend te zijn met Maidan Wardak, volstaat dit op zich reeds om verzoeker internationale bescherming te weigeren.

2.9. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit

risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. De verklaringen van de asielzoeker dienen dan ook coherent, consistent en geloofwaardig te zijn en te kaderen binnen de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Verzoeker beperkt zich ook hier tot loutere hypothetische vervolgingen als Hazara en sjiïet door de Pashtoe meerderheid, de Kutchi en de taliban, doch brengt geen enkele persoonlijke en actuele vervolging aan. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken, *quod certe non*.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

2.11. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar zijn gewijzigde verklaringen in dit verzoekschrift: *"Hij laat gelden dat hij tot zijn vertrek uit Afghanistan gewoond en gewerkt heeft in de provincie Maidan Wardak, district Behsod II. Aldus dient voor de beoordeling van de noodzaak van de toekenning van de subsidiaire bescherming aan verzoeker rekening gehouden te worden met de veiligheidssituatie in Maidan Wardak en met de kwetsbare positie van de Hazara aldaar (en niet met de veiligheidssituatie in Kabul). Het is voor verzoeker dan ook duidelijk dat de veiligheidssituatie in zijn regio als zeer precair dient omschreven en dat er geen enkele garantie is dat hij niet het slachtoffer zou kunnen worden van willekeurig geweld ingevolge het binnenlands gewapend conflict dat in Afghanistan woedt. Uit de informatie bekomen uit de subject related briefing "Afghanistan" van 21 maart 2013, (p. 15, 16 en 17) blijkt duidelijk dat de provincie Maidan Wardak onveilig is en er een ernstig binnenlands conflict aan de gang is. Het leven van verzoeker is ernstig bedreigd ten gevolge van het willekeurig geweld dat aan de gang is in zijn regio van herkomst in Afghanistan. Hoe dan ook is het duidelijk dat er een gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan dient te worden vastgesteld. (Zoals trouwens wordt erkend door de CGVS in de bestreden beslissing)."*

2.12. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van provincie Maidan Wardak en hij onbekend is met de belangrijkste autoriteiten en voorts niet concreet kan vertellen over de wegen, klimaat, belangrijke grote infrastructuur zoals dammen, natuurrampen. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende verzoekers herkomst kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

2.13. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan de verweernota toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen dat louter gelieerd is aan het gebruik van de graaslanden. Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Voor zover verzoeker zich toch beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie in zijn beweerde werkelijke regio van herkomst valt onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.14. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK